

ΑΝΑΣΤΗΘΙ ΚΑΙ ΕΓΕΡΘΗΤΙ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΝΕΟΠΑΠΙΚΟΥ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΚΟΥ ΒΑΤΙΚΑΝΕΙΟΥ ΡΩΣΙΚΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

Σάρξ εκ της σαρκός, οστούν εκ των οστέων και αίμα εκ του αίματος της πολυμαρτυρικώς καθηγιασμένης, Πρωτοθρόνου και Πρωτευθύνου Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας είναι άπασες οι λαβούσες το αυτοκέφαλο εκκλησιαστικό διοικητικό καθεστώς Ορθόδοξες κατά τόπους Αυτοκέφαλες Εκκλησίες και τα νεώτερα Πατριαρχεία και η χορήγηση του αυτοκεφάλου εκκλησιαστικού καθεστώτος υπό του Πρωτοκλήτου Οικουμενικού Πατριαρχείου υπήρξε πράξη αυτοθυσιαστική και κενωτική προς δόξαν του εν Τριάδι Θεού, της Αγίας του Εκκλησίας και της καθόλου Ορθοδοξίας για την κατάπαυση των τοπικών εκκλησιαστικών σχισματικών διαιρέσεων και φατριών και των διασπαστικών διχογνωμιών και διχοστασιών, αλλά κυρίως για να προκόπτουν και να ωφελούνται οι ανά την υφήλιο Ορθόδοξοι λαοί και να επικρατεί στο σώμα της Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Ορθοδόξου Εκκλησίας η ευταξία, η ειρήνευση και η θεοπόθητη εν Χριστώ ενότητα, οπότε διά πάντα ταύτα τα πολυτιμώτατα της Ορθοδοξίας τιμαλφή επιβάλλεται το « *Ανάστηθι και Εγέρθητι Ορθοδοξία*».

Η Πρωτόθρονη και Πρωτεύθυνη Μητηρ Αγία Μεγάλη του Χριστού Κωνσταντινουπολίτις Εκκλησία ως η «*αεί εσταυρωμένη και Ανισταμένη*» Πρωτοκαθεζομένη εν Ορθοδόξοις Εκκλησία ουδέποτε έκρινε και κρίνει τα εκκλησιαστικά ζητήματα με κριτήρια μικροψυχίας και μικροπρέπειας, μήτε απέβλεψε ποτέ στην ικανοποίηση του ιδίου συμφέροντος αυτής, ούτε φυσικά με εθνοφυλετικά και κοσμικά κριτήρια, αλλά τουναντίον εκκένωσε εαυτήν και μέχρις αιμάτων αυτοθυσίας έσχισε τα μητρικά σπλάχνα αυτής και έγινε τροφή και άρτος ζωής για τους όπου γης Ορθοδόξους λαούς, οι οποίοι υπήρξαν τα εαυτής τέκνα και βλαστάρια, πλην όμως ως αληθής φιλόστοργος Μητηρ και φιλεύσπλαχνη τροφός ήκουσε την φωνή και κραυγή των τέκνων αυτής και εχορήγησε το αυτοκέφαλο εκκλησιαστικό διοικητικό καθεστώς ουδέ προς στιγμίν σκεψαμένη ότι διά των κατά καιρούς τοιούτων αποφάσεων της απεδυναμώνετο ή ότι καθίστατο πληθυσμιακά μικρά, διότι για το Πρωτόθρονο Οικουμενικό Πατριαρχείο τα εκκλησιαστικά και πνευματικά ζητήματα δεν κρίνονται ούτε αντιμετωπίζονται, μήτε θεραπεύονται με φθηνά και ευτελή κοσμικά, πολιτικά, οικονομικά και πληθυσμιακά κριτήρια, όπως δυστυχέστατα και τραγικότατα η εν οντολογική πτώση τελούσα θυγάτηρ Ορθόδοξη εν Ρωσία Εκκλησία αντιλαμβάνεται τα εκκλησιαστικά ζητήματα ωσάν να πρόκειται για ζητήματα τρέχουσας φθηνής πολιτικής, εθνοφυλετικής, γεωπολιτικής και γεωστρατηγικής τακτικής κεφάλαια ενός παγκόσμιου σχεδιασμού άκρως επικίνδυνου για την Ορθοδοξία, την οποία οι τραγικοί και μοιραίοι Ρώσοι εκκλησιαστικοί ηγετίσκοι έχουν καταντήσει σε εύχρηστη ιδεολογία και την Ορθόδοξη Εκκλησία σε άθλιο παράπηγμα και θεραπαινίδα του Κρεμλίνου ένεκα των επαίσχυντων και αμαρτωλών ρουβλίων, τα οποία εξαγοράζουν και υποτάσσουν συνειδήσεις ενίων όπου γης Ορθοδόξων κληρικών παντός βαθμού και λαϊκών σε διάφορες Ορθόδοξες τοπικές Εκκλησίες, στους οποίους ένα και μόνο είναι το κήρυγμα της αληθείας και της ελευθερίας: «*Ανάστηθι και Εγέρθητι Ορθοδοξία*».

Είναι ολοφάνερο πλέον ότι με τα ρούβλια του Κρεμλίνου και τα απανταχού χαμερπή μίσθαρνα όργανα αυτού, λαϊκά και κληρικά, τα οποία ευρίσκονται σε διάφορες κατά τόπους Ορθόδοξες Εκκλησίες, η θυγάτηρ Ρωσική Εκκλησία ένεκα του *άκρατου εθνοφυλετικού πανρωσισμού* αυτής, ως άλλος «*Ορθόδοξος Πάπας της Ανατολής*» με την πρωτοφανή και καινοφανή ιμπεριαλιστική και μεγαλοϊδεατική τακτική της επιθυμεί να δημιουργήσει *ένα κακέκτυπο Ρωσικό Βατικανό* με κοσμική – πολιτική και εκκλησιαστική εξουσία μέσα στον Ορθόδοξο κόσμο και σε βάρος των υπολοίπων Πρεσβυγενών Πατριαρχείων και Αυτοκεφάλων Εκκλησιών, όπως ακριβώς συνέβη με την λίαν αντικανονική, αυθαίρετη και δικτατορική ιμπεριαλιστική εκκλησιαστική επεκτατική ωμή επέμβαση στα *interna corporis*, τόσο των Παλαιφάτων Ορθοδόξων Πατριαρχείων της καθ' ημάς Ανατολής κατά τα τέλη του 19^{ου} αιώνας και μέχρι σήμερα, ειδικότερα και ιδιαιτέρως, στο Αραβόφωνο πλέον Πατριαρχείο της Αντιοχείας, αλλά και εσχάτως, δυστυχώς, της Πρεσβυγενούς Εκκλησίας της Κύπρου, όπου τετυφλωμένοι ρωσομοσχοβίτικοι βλαστοί είναι Έλληνες Κύπριοι Ιεράρχες, όσο και στις νεώτερες Αυτοκέφαλες Ορθόδοξες Εκκλησίες της Πολωνίας και της Τσεχοσλοβακίας, οι οποίες ως άβουλα, πειθήνια και τυφλά όργανα υπακούουν στα κελεύσματα των μωροφιλόδοξων και δολίων εκκλησιαστικών ηγετίσκων της Μόσχας χωρίς να αντιλαμβάνονται ότι ήδη ευρίσκονται, όπως και κατά το παρελθόν, αιχμάλωτες και ανελεύθερες, όπως ατυχώς τείνει να συμβεί ή μάλλον έχει συντελεσθεί και με την Ορθόδοξη Εκκλησία της Σερβίας, όπου ως ποταμοί ρέουν τα επαίσχυντα ρούβλια, τα οποία είναι η κρυφή και επώδυνη αγχόνη που καταπνίγει κάθε έννοια εκκλησιαστικής ελευθερίας. Πρόκειται δηλαδή περί ενός είδους ουχί έμμεσης, αλλά σαφέστατα άμεσης υποταγής που καταστρατηγεί κάθε έννοια Ορθοδόξου εκκλησιολογίας και παραδόσεως της καθ' ημάς Ανατολής, όπου σε παρόμοιες ιστορικές εκκλησιαστικές οριακές καταστάσεις, πάλοι ποτέ και νυν, ακούεται η φωνή της αληθείας λέγουσα: «*Ανάστηθι και Εγέρθητι Ορθοδοξία*».

Ειδικά, όσον αφορά την επιχειρηματολογία της Ρωσικής Εκκλησίας ότι η πρωτοκαθεδρία στον Ορθόδοξο κόσμο ανήκει δικαιοματικά στο Πατριαρχείο της Μόσχας λόγω της πληθυσμιακής υπεροχής του ποιμνίου του σε σχέση με το ποίμνιο των Πρεσβυγενών Πατριαρχείων της Ανατολής, θα πρέπει να υπογραμμισθεί με έμφαση ότι το «*πρωτείον τιμής και διακονίας*» του *Οικουμενικού Πατριαρχείου ως Πρωτοθρόνου Μητρός Εκκλησίας της Ορθοδόξου Ανατολής* δεν είναι το αποτέλεσμα ποσοτικών πληθυσμιακών κριτηρίων ή αριθμών, αλλά ιστορικών δεδομένων, αποφάσεων Οικουμενικών Συνόδων και κυρίως της ταπεινής, μαρτυρικής, καθαγιασμένης, σταυραναστάσιμης αποστολής της Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας της Κωνσταντινουπόλεως. Η άκρως λοιπόν επικίνδυνη και λίαν εκκοσμικευμένη θέση του Πατριαρχείου της Ρωσίας ότι κυρίαρχο ρόλο παίζουν οι αριθμοί και τα ποσοτικά πληθυσμιακά κριτήρια προκειμένου να διαδραματίσει πρωτεύουσα εξουσιαστική αποστολή ως άλλο Βατικανό με τυραννικό και δικτατορικό «*πρωτείο εξουσίας*» στον Ορθόδοξο κόσμο, είναι πέραν και εκτός κάθε εννοίας Ορθοδόξου Εκκλησιολογίας, η οποία ανακράζει «*τοις πάσι, τοις εγγύς και τοις μακράν*», το «*Ανάστηθι και Εγέρθητι Ορθοδοξία*».

Τα ρωσικά εκκλησιαστικά προσωπεία κατέπεσαν και απεκαλύφθη το φρικτό πρόσωπο του μωσχοβίτικου ιμπεριαλιστικού παποκαισαρικού βατικάνειου επεκτατισμού ένεκα του πολυμεταστατικού καρκινώματος του πανρωσισμού κατά του Πρωτοκλήτου και Πρωτοθρόνου Ελληνορθοδόξου Οικουμενικού Πατριαρχείου και των λοιπών τοπικών Ορθοδόξων Εκκλησιών. Η τοπική Ορθόδοξη εν Ρωσία Εκκλησία αναξίως πλέον χαρακτηρίζεται ως θυγάτηρ Εκκλησία της Πρωτοκλήτου και Πρωτοθρόνου Μητρός αυτής

Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας διότι αποτελεί *«την Πέμπτη Φάλαγγα και τον Δούρειο Ίππο της Ορθοδοξίας»* ως απροκάλυπτος υπονομευτής της Πανορθόδοξου Ενότητας και *«Πάπας της Ορθοδοξίας»* *ένεκα των ρουβλίων του Κρεμλίνου και της μωράς αριθμολαγνείας ή αριθμοπληξίας*. Οι αριθμοί χρειάζονται στους εν Μόσχα ρασοφόρους για να καταμετρούν τα ρούβλια της εξαγοράς συνειδήσεων των μίσθαρνων και αργυρώνητων πειθήνιων υποτακτικών οργάνων και εξωνημένων άβουλων δορυφόρων τους, ενώ είναι παντελώς άχρηστοι στην Ορθόδοξη Εκκλησία διότι στο Σώμα του Αναστάσιου Χριστού οι ψυχές των ανθρώπων σώζονται εν Χριστώ και δεν μετρούνται ως άψυχοι αριθμοί προς εξυπηρέτηση ανόμων αντικεκκλησιολογικών και αντικανονικών, όλως αντιευαγγελικών, πολιτικών και γεωστρατηγικών σχεδιασμών και σκοπιμοτήτων του Καίσαρος, ο οποίος αφειδώς χρηματοδοτεί την προσδεδεμένη στο γεωπολιτικό άρμα του ως πειθήνια θεραπευρίδα αυτοακυρωμένη Εκκλησία του κράτους του. Τα ρούβλια αυτά είναι *«τα αργύρια της επαίσχυντης προδοσίας»*, *«τα αργύρια του αίματος»*, της αγνώμονος θυγατρός προς την Πρωτόκλητη και Πρωτόθρονη εσταυρωμένη και πολυμαρτυρικής καθηγιασμένη φιλόστοργη Μητέρα αυτής Αγία Μεγάλη του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδα Εκκλησία, αλλά *«έστιν δίκης οφθαλμός ός τα πανθ' ορά»*.

Οι οντολογικών διαστάσεων τραγική εκκλησιαστική και πνευματική πτώση της θυγατρός Ορθόδοξου εν Ρωσία Εκκλησίας *ένεκα του νοσηρού και ακορέστου πάθους της για κοσμικού παποκαισαρικού τύπου πρωτοκαθεδρία στο Ορθόδοξο κόσμο και ο εωσφορικός εγωϊσμός της για επιβολή της ανωτερότητας της εν συγκρίσει προς τις λοιπές Ορθόδοξες τοπικές Εκκλησίες ανά την οικουμένη* *ένεκα των επαίσχυντων ως άλλων τριάκοντα αργυρίων ρουβλίων που διαθέτει και της πληθυσμιακής υπεροχής της, είναι πλέον πασιδηλο και στους λίαν αφελείς ότι συνιστά «βίους παράλληλους» με την εκκλησιαστική και πνευματική πτώση του Βατικανού*, το οποίο μιμείται πιθηκίζουσα κατά τα πτωτικά κοσμικά παίγνια του γενόμενη από ετών, κυρίως δε κατά την μετασοβιετική πορεία της, σε κοσμικό - πολιτικό οργανισμό άνευ και της ελαχίστης ακόμη εκκλησιαστικής αυτοσυνειδησίας και ακραιφνώς γνησίου ορθόδοξου φρονήματος, επιδιώκουσα την μετατροπή της καθόλου Ορθοδοξίας σε πειθήνιο όργανο, το οποίο συμφέρει με τον μανδύα την Ορθόδοξου πίστεως να υπηρετεί την επικίνδυνη ιδεολογία του *πανρωσισμού* σε πολιτικό και εκκλησιαστικό επίπεδο, ωσάν να πρόκειται για μιά *ιδιότυπη εκκλησιαστική ρωσική δικτατορία για την υποταγή των κατά τόπους Ορθόδοξων Εκκλησιών*, οι οποίες ήδη έχουν αρχίσει με αφορμή την χορήγηση του Αυτοκεφάλου εκκλησιαστικού διοικητικού καθεστώτος στην πάντοτε υπάρχουσα θυγατέρα του Φαναρίου Ορθόδοξη εν Ουκρανία Εκκλησία από το Πρωτόθρονο Οικουμενικό Πατριαρχείο, να αντιλαμβάνονται ότι κινδυνεύει πλέον αυτή ταύτη η *εσωτερική και εξωτερική ανεξαρτησία και ελευθερία* τους, εάν τυχόν παραπλανηθούν και εξαπατηθούν και πιστεύσουν στις σαγηνευτικές με το σκληρό προσωπίο, το οποίο όμως ήδη παταγωδώς κατέπεσε, ρωσικές εκκλησιαστικές σειρήνες των ρουβλίων και των λοιπών εκδουλεύσεων από τους προβατόσχημους λύκους λευκής καλύπτρας των οποίων το ψυχρό βλέμμα και το υποκριτικό ψεύτικο μειδίαμα, σύμφυτα των ψευδαδέλφων, νεκρώνουν ακόμη και την διάθεση των πλέον καλοπίστων συνομιλητών τους, που έστω και καθυστερημένα αντιλαμβάνονται καλώς το μέγα μήνυμα των καιρών: *«Ανάστηθι και Εγέρθητι Ορθοδοξία»*.

Όσες μάλιστα Ορθόδοξες κατά τόπους Εκκλησίες δεν έχουν ακόμη πεισθεί ή αντιληφθεί ή προσποιούνται αφελώς και ψευδοδιπλωματικώς και ανοήτως ότι δεν έχουν αντιληφθεί, ότι γενόμενες, συνειδητώς ή και ασυνειδήτως, άβουλες θεραπευρίδες και

δουλικοί αργυρώνητοι υποτακτικοί της *εκκλησιαστικής ρωσομοσχοβίτικης δικατατορίας*, κατά το κοινώς λεγόμενον, *«παίζουν εν ου παικτοίς κορώνα γράμματα την κεφαλή τους»*, ήτοι την ίδια την *εσωτερική και εξωτερική ανεξαρτησία και ελευθερία* τους, όπως τραγικώς τείνει να συμβεί με την *Πρεσβυγενή Εκκλησία της Κύπρου*, ένεκα των του Κρεμλίνου ρουβλίων και των λοιπών διευκολύνσεων με κριτήρια φυσικά ουχί εκκλησιαστικά και πνευματικά, αλλά άκρως κοσμικά και πολιτικά, τα οποία φυσικά με το αζημίωτο *οι ωσάν δικτατορίσκοι ψευδάδελφοι και ψευδοδιπλωμάτες ωμοί εκβιαστές Ρώσοι εκκλησιαστικοί ηγετίσκοι* ζητούν την ανταπόδοση των εκδουλεύσεων με άλλου είδους χαμερπείς και άκρως υπονομευτικού τύπου εκδουλεύσεις, κυρίως και πρωτίστως, στρεφόμενες κατά της Πρωτοθρόνου και Πρωτευθύνου Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας, αλλά οι τάλαινες ματαιοπονούν και σκιαμαχούν διότι ουδέ την ελαχίστην πείρα και γνώση έχουν για το τι όντως είναι η πολυμαρτυρικώς καθηγιασμένη με την καθημερινή οντολογικών και υπαρξιακών διαστάσεων βίωση του Γολγοθά και της Αναστάσεως Πρωτόθρονη και Πρωτεύθυνη εν Ορθόδοξις Μήτηρ Αγία Μεγάλη του Χριστού Κωνσταντινουπολίτις Εκκλησία καθώς και οι ιερομύστες και ιεροπρεπείς ακοίμητοι μελανοφόροι μάρτυρες και διάκονοι φύλακες αυτής, οι οποίοι φυλάττουσι *Θερμοπόλεις, τις Θερμοπόλεις του μαρτυρίου, της μαρτυρίας και της διακονίας*, και, όπως γράφει ο αοίδιμος και μέγας εν Πατριαρχικούς Ιεράρχαις, Μητροπολίτης Γέρον Χαλκηδόνας Μελίτων, *«και αι μαρτυρίαί αυταί πληρώνονται ακριβά...Έτσι είναι πάντοτε εις τα στενά των συνόρων μεταξύ ανθρώπων και ιδεών, ανθρώπων και Θεού, όπου φυλάσσουν φύλακες και διάκονοι και μάρτυρες. Αι Θερμοπόλεις, αι πάσαι Θερμοπόλεις, ούτε δίδονται ούτε χάνονται. Μόνο φυλάσσονται. Αν υπάρχη κάτι να χαθή μεταξύ Θερμοπολών και φυλάκων, αυτό είναι οι φύλακες. Τότε αι Θερμοπόλεις σώζονται και επιζούν εις το διηνεκές»*.

Αγνοούντες οι τραγικοί, θλιβεροί και μοιραίοι, ειθισμένοι και ναρκωμένοι στα πολλά ρούβλια του Κρεμλίνου Ρώσοι εκκλησιαστικοί ηγετίσκοι πάσα έννοια αυτοθυσιαστικής διακονίας, μαρτυρίας και μαρτυρίου, όπως σε απόλυτο βαθμό και άνευ συμβιβασμών, βιώνουν τον Σταυρό και την Ανάσταση οι εν Φαναρίω ιεροφάντες και ιερομύστες, όντες άγρυπνοι και ακοίμητοι Φύλακες ως *«οι πάντων έσχατοι»* και *«αεί ελεύθεροι»*, τότε απειλούν, εκβιάζουν, τρομοκρατούν, εξαγοράζουν, εκδικούνται και μισούν τους πάντες και τα πάντα, όταν μάλιστα αντιληφθούν ότι τα εκ Φαναρίου ηχηρά ραπίσματα κατά του αντικανονικού και αντεκκλησιολογικού, δικτατορικού, μεγαλοϊδεατικού και επεκτατικού ιμπεριαλισμού τους είναι τα πλέον ενδεδειγμένα προκειμένου να κρατηθούν άσειστες, αλώβητες και απόρθητες οι πύλεις, οι όντως Θερμοπόλεις, της απανταχού Ορθοδοξίας, η οποία, όπως εξάλλου οφείλουν να ενεργούν και άπασες οι κατά τόπους Ορθόδοξες Εκκλησίες περίξ του Πρωτοθρόνου και Πρωτευθύνου Οικουμενικού Πατριαρχείου, ζει και πορεύεται έχουσα μονίμως, αμεταθέτως και αστασιάστως ως οντολογική αρχή της, το: *«Ανάστηθι και Εγέρθητι Ορθοδοξία»*.

Έναντι δε της νοσηράς αλαζονείας και του εωσφορικού ρωσομοσχοβίτικου εκκλησιαστικού εγωϊσμού ένεκα των επαίσχυντων ρουβλίων, της κοσμικής ισχύος του Καίσαρος και της αυτοπαγιδεύσεώς τους στην απατηλή και ματαία αριθμολαγνεία και αριθμοπληξία περί της δήθεν πληθυσμιακής ισχύος του ποιμνίου αυτών, έρχεται αποστομωτικός ωσάν ράβδισμα παιδεύσεως ο μυσταγωγικός και αποκαλυπτικά προφητικός και διαχρονικώς επίκαιρος λόγος του αοιδίμου Μητροπολίτου Γέροντος Χαλκηδόνας Μελίτωνος, ο οποίος διακηρύσσει τοις πάσι, *«τοις εγγύς και τοις μακράν»*, τα κάτωθι

θεσπέσια: *«Επιζώμεν και συνεχίζωμεν. Ατάραχοι πορευόμενοι την οδόν του Κυρίου, εν πίστει αντιτάσσοντες εις την σοφίαν και τους σχεδιασμούς των σοφών και των πονηρών την μωρίαν του Σταυρού, και, εις τους επικηδείους ψάλλοντες αντίφωνα επιθαλάμια, υπερβαίνομεν ημείς εδώ εις την Μεγάλην ταύτην Εκκλησίαν, τους χαλασμούς των καιρών και επιμένομεν ιερουργούντες την Ανάστασιν...»*, ενώ σε άλλη γραπτή παρακαταθήκη του, υπογραμμίζει emphaticώς ότι: *«Συγχρόνως συναπτόμεθα προς και συνεχίζομεν την ιεράν και μακραίωνα λιτανείαν Πατριαρχών και Ιεραρχών, από συνοικίας εις συνοικίαν, όμως πάντοτε αμετακινήτως, εν τη Πόλει ταύτη, τη έδρα των Οικουμενικών Πατριαρχών, την λιτανείαν από χρόνου εις χρόνον εν τη μετουσιώσει αυτού εις αιωνιότητα. Και, συνεχίζομεν να διδασκόμεθα πώς να διακρίνωμεν τα σημεία των καιρών χωρίς να προσηλώμεθα εις αυτά ταύτα, πώς να εξαγοραζώμεθα τον καιρόν, όταν αι ημέραι είναι πονηραί, και πώς να εξισορροπώμεν την διακονίαν μας μεταξύ προσγειώσεως και απογειώσεως. Από της θέσεως ταύτης της ισορροπίας και από τοιαύτης οπτικής γωνίας θεώμεθα, αξιολογούμεν και αναλόγως ενεργούμεν και βιούμεν τα περί ημάς και τα ανά τον κόσμον. Και, καθ' ην στιγμήν από του ενός μεταβαίνομεν εις το άλλο, αποτιμώντες την κληρονομίαν του προηγουμένου προς το αρχόμενον και αναγνωρίζομεν ότι είναι κληρονομία βαρυτάτη διά την ανθρωπότητα...»*.

Ένεκα και περί πάντων των προειρημένων παραμένει λίαν και εξόχως επίκαιρη η πάλιν και πολλάκις επικαλουμένη υφ' ημών, κατά πάντα εκκλησιολογικώς και κανονικώς τεκμηριωμένη απόφαση του λογιωτάτου εν λογίοις και περισπουδάστου Φαναριώτου Ιεράρχου, αιιδίμου *Μητροπολίτου Σάρδεων Μαξίμου*, ο οποίος διδάσκων, νουθετών, παιδαγωγών και ενίοτε ραπίζων ηχηρώς τους αποπειραμένους *«μετά θρασύτητος και μωροφιλοδόξου φρονήματος και πνεύματος δικτατορικούς ρασοφόρους δυνάστες και τυράννους λευκής ρωσομοσχοβίτικης καλύπτρας»* να μεταθέσουν *«όρια α έθεντο οι Πατέρες ημών»*, γράφει: *«Υπάρχει μία καθεστωκνία τάξις πραγμάτων, η οποία δεν ανέχεται φυλετικούς και εθνικούς ακροβολισμούς, θεωρίας και αντιλήψεις και επιδιώξεις μη στηριζόμενας επί του κριτηρίου των θεμελιωδών εκκλησιολογικών αρχών περί οργανώσεως της Εκκλησίας, της ιστορίας, του εκκλησιαστικού δικαίου, των κανόνων και της μακραίωνος εκκλησιαστικής πράξεως και δεδοκιμασμένης εμπειρίας. Τάσεις και προσπάθειαι επεκτατισμού, προτεκτοράτα εκκλησιαστικά, δημιουργία εκκλησιαστικών συνασπισμών και παρατάξεων, αντιλήψεις ωθούσαι τας εκκλησίας εις αγώνας μεταβιβάσεως της σκυτάλης των πρεσβείων τιμής, της πρωτοκαθεδρίας και της ηγεμονίας μεταξύ εκκλησιών αδελφών και ίσων, επί των οποίων Ιστορία και Δίκαιον επέβαλον και καθιέρωσαν σειράν και τάξιν τιμής και πρωτοπορείας, αλλά και συνδρομής και συνεργασίας, περί την ιστορικήν πρώτην κατά Ανατολάς Ορθόδοξον Εκκλησίαν, την Αγίαν του Χριστού Μεγάλην Εκκλησίαν, ως περί έδραν πρεσβυγενή και πρωτόθρονον, μετουσιούσαν εν ταις προς τα έξω επαφαίς της Ορθοδοξίας το νόημα της ενότητος αυτής, θεωρίαι, τέλος, ανοίκειοι προς το πνεύμα και την ευρυτέραν προοπτικήν της Ορθοδοξίας περί αριθμητικής ή ποσοστικής υπεροχής και πρωτοπορείας εις τα εκκλησιαστικά πράγματα κ.τ.λ., είναι καταστάσεις νόθοι διά την Ορθοδοξίαν και ξέναι προς το βαθύτερον πνεύμα και την ουσίαν αυτής, επιβλαβείς δε και ολέθριοι διά την επιβίωσιν και το μέλλον αυτής»*.